

Pieter van de Rest: 'Hart gezocht' De overlevingstocht van een man die wacht op een donor. Uitgeverij Kosmos, Utrecht 2011. ISBN: 9789021548630 (Harttransplantatie/Hartinfarct/1) Zie ook :<http://www.kosmosuitgevers.nl/> en www.hartgezocht.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Pieter van de Rest die op zijn 32ste een zwaar hartinfarct kreeg en na 10 jaar, in 2007, een donorhart. Hij beschrijft in dit boek de weg die hij aflegde voor het zover was tot en met 2009. Daarbij gaat hij onder andere in op hoe zijn leven en dat van zijn omgeving veranderde door deze hartklachten, welke behandelingen hij onderging, het verblijf in diverse zorginstellingen, de harttransplantatie zelf en de revalidatieperiode erna. Pieter gebruikt in dit boek verschillende bronnen om zijn verhaal toe te lichten, onder andere diverse stukken van het internet blog dat hij bijhield. In grijs gekaderde stukjes staat informatie over behandelingen, blog stukjes en overige toelichtingen. Ook zijn enige foto's van zijn gezin in het boek opgenomen. Een open en eerlijk, vlot geschreven, leesbaar boek met veel informatie.

Over de schrijver: Pieter van de Rest (1965) bracht zijn jeugd door op het eiland Kaag, en studeerde rechten. Hij is getrouwd met Carin die rechter is. Zij hebben drie dochters Hannah, Pien en Doris. Ze wonen in Haarlem. Pieter had vóór zijn 32ste toen hij hartpatiënt werd, een flitsende carrière in de reclame en marketing sector. Op zijn 42ste kreeg hij een nieuw hart dat van een Nederlandse vrouw was geweest. Zie ook: www.pietervanderest.nl

Korte beschrijving: Het boek begint met het telefoontje dat Pieter van de Rest in 2007 kreeg van dokter van de Akker, een van de cardiologen van het transplantatieteam dat Pieter behandelde. Pieter staat dan al enige tijd op de wachtlijst voor een donorhart. Dokter van de Akker belde hem op om te vertellen dat er waarschijnlijk een geschikt donorhart voor hem was. Pieter moest meteen naar Rotterdam getransporteerd worden om geopereerd te worden in het Erasmus Medisch Centrum.

Daarna beschrijft Pieter van de Rest in dit boek hoe de weg naar deze transplantatie toe was geweest. Hij gaat kort in op het gezin waarin hij werd opgevoed en zijn studietijd, tipt zijn carrière verloop aan en beschrijft hoe hij zijn vrouw Carin ontmoette, in Haarlem met haar ging samenwonen, en er drie dochters geboren werden.

Hij vertelt vervolgens hoe hij het zware hartinfarct kreeg dat zijn hart beschadigde. Hij werd geopereerd en kon een tijdlang zonder al te veel problemen doorleven. Totdat in 2005 zijn gezondheid verder achteruit ging, hij gefixeerde pulmonale hypertensie had en voor slaapapneu klachten een CPAP-apparaat kreeg. Daarna bleef het tobben geblazen. Pieter moest zich aan strikte leefregels houden, hield teveel vocht vast, en had diverse hartklachten. In 2007 raakte hij gedecompenseerd en belandde in het ziekenhuis op de high care afdeling. Toen heeft hij professor Schakel bij zijn bed geroepen en hem vertelt, dat het zo niet meer ging.

Professor Schakel heeft Pieter behandeld en de wachtlijstprocedure voor een harttransplantatie gestart. Zijn hart was op, en de periode van wachten op een donorhart, met alles wat daarbij hoort, begon. Toen er in 2007 een donorhart was, dat geschikt bleek te zijn onderging Pieter een harttransplantatie.

Ook over deze periode en de periode erna schrijft Pieter van de Rest in dit boek. Hij licht openhartig en eerlijk zijn angsten en verdriet toe, hoop en wanhoop en hoe een en ander de relatie tot familie, vrouw en kinderen onder druk zette. Zij moesten,

zeker na de operatie, als echtpaar en gezin weer aan elkaar wennen. Al Pieters bezigheden waren langdurig tot het minimale beperkt gebleven en de opnametijd had ook zijn invloed op het gezinsleven gehad. Pieter beschrijft zo wat jarenlang ziek zijn en wachten op een geschikt donorhart voor hem en voor zijn gezin inhield en hoe hij probeerde de draad weer op te pakken. Hoe moeilijk dat soms. Daarbij werd hij ook gesteund door bekenden en sommige onbekenden die zijn blog lazen en dat was hartverwarmend.

Wat viel op: Pieter maakt goed duidelijk hoe lang het wachten duurt op een donorhart en wat er allemaal bij komt kijken. Dat het leven is tussen hoop en vrees, met opnames, ingrepen en strikte leefregels, en dat het tot op het laatste moment niet duidelijk is of het hart wel geschikt is voor iemand.

Duidelijk wordt hoe zwaar de periode vóór de transplantatie is, Maar dat ook de periode na de harttransplantatie zwaar is, en niet alleen voor hem.

Moeilijk was dat verschillende hulpverleners andere boodschappen doorgeven en je dan stevig in je schoenen moet staan om de juiste behandeling te kunnen afwegen. Pieter benadrukt ook hoeveel hij heeft gehad aan het maken en bijhouden van een blog over zijn ervaringen gedurende deze hele periode.

Ook een andere kant komt aan bod, namelijk het feit dat het donorhart van iemand is die net dood is gegaan. Pieter had, anoniem via het ziekenhuis, de familie van de donor een brief gestuurd, maar was niet in contact met hen gekomen. Hij ging toen hij wist dat het hart van een vrouw was geweest zelf via het internet uitzoeken wie het is geweest en haar graf bezoeken.

Citaten: Pag. 9-10: ‘Goedenavond, u spreekt met Van de Akker. Spreek ik met de heer Van de Rest?’ Een duizeling ging door mijn hoofd. ‘Ja, daar spreekt u mee.’ En nog voor Van de Akker iets kon zeggen, hoorde ik mijzelf hardop zeggen: ‘O god, daar gaan we dan, o, o, o jee.’ Rustig blijven, Piet, fluisterde ik tegen mijzelf.

Van de Akker zei: ‘Ik ben een van de cardiologen van het transplantatieteam. U staat bij ons ingeschreven in afwachting van een donorhart.’ ‘Ja, dat klopt, o jee, o mijn god, och jee,’ antwoordde ik. Ik was er toen slecht aan toe. Mijn hart was zo zwak dat ik niet eens kon zweten. Maar toen Van de Akker belde, brak het angstzweet me uit. Echt, binnen een minuut had ik klotsende oksels.’

Pag. 97: ‘Het is hier echt klote geregeld. Ik zie alleen maar studenten in opleiding. Mijn eigen cardioloog heeft geen tijd om langs te komen, terwijl het steeds slechter met me gaat. En jullie hebben niet eens een plan! Als jullie morgenochtend niet met een plan komen, ga ik met de ambulance naar een ander ziekenhuis.’

Pag. 117: ‘Behoorlijk opgefokt kwam ik het intakehok uit. Ik ging direct aan de slag en belde met de transplantatiepoli van Dijkzigt en met het LUMC, afdeling hartfalen. Een van de meisjes van Dijkzigt gaf aan dat het maar één keer was voorgekomen dat iemand tijdens de wachtlijstperiode was overleden, maar echte cijfers waren daar onbekend.’

Pag. 190: ‘Ben ik dan nog niet stabiel?’ vroeg ik onzeker. ‘Nee het hart heeft nog problemen met uw hoge longdruk. Bovendien wordt de pompkracht van het hart nog negatief beïnvloed door het littekenweefsel van uw oude hart. Het donorhart heeft nog onvoldoende bewegingsvrijheid. Maar dat komt met de tijd wel goed. Voor ons de taak om u door deze kritieke fase heen te loodsen,’ zei Zalf gedecideerd.’

Pag. 269: ‘Mijn eigen bed was heerlijk en ik sliep aan een stuk door. Carin was superlief. We hadden ontbijt op bed. (...) Het geluk duurde niet lang. Na vier dagen thuis, was ik vijf kilo aangekomen. Ik plaste gewoon te weinig, mijn nieren deden het niet goed. Ik belde ’s ochtends niet de assistente op de harttransplantatiepoli om te

zeggen dat ik weer vocht vasthield. Ze belde me een uur later terug met de mededeling dat ik weer opgenomen moest worden. Tijd om nog even snel in mijn blog te schrijven'

Pag. 291-294: 'Nu ik met zekerheid wist dat mijn lieve donor een vrouw was, werd ik steeds nieuwsgieriger naar haar. (...)Met deze kennis struinde ik het internet af. Ik zocht op 'overleden', 'verongelukt', 'verkeersdode', 'organen', 'donor', 'artsen vechten voor haar leven', et cetera.'(...) Ik vond haar graf op het rechterpad achteraan. (...) Met een vergulde glimlach zei ik: 'Ik dank je voor het leven dat je me hebt gegeven. Ik dank je ook namens mijn vrouw Carin en mijn kinderen. Ik dank je uit ons beider hart.' (...) Ik fluisterde: 'Dag lieve Eva.'

Recensies/media: Zie: www.pietervanderest.nl/publiciteit